

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficinoase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an	80 "		
Pe un pătrar de an	40 "		
Un număr	3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.		

„Vino după mine!*)“

(Ioan, cap. I, v. 43.)

„Societatea ortodoxă națională a femeilor române din Caransebeș” a hotărât să aranjeze un ciclu de șezători religioase în Duminec le Postului mare din acest an, făcându-mi onorifica invitație, ca șirul conferințelor religioase să-l înceapă neînsemnata mea persoană.

Am primit cu multă plăcere această invitație, căci văd în „Societatea ortodoxă națională a femeilor române din Caransebeș” un prețios aliat, cu care noi — slujitorii altarului — să putem duce înainte lupta pentru păstrarea și întărirea dreptei noastre credințe strămoșești. Mai mult chiar, am primit această invitație cu cea mai mare bucurie sufletească, căci am convingerea, că numai frăția în jurul crucii lui Christos ne poate călăuzi pe singura cale, care ne poate duce spre o viață mai înaltă și un trai mai bun, unde să domnească binele, adevărul și dreptatea.

Suntem în pragul primăverii, a reînvierii generale, când prutindeni va răsări podoabă și frumusețe, căci primăvara nu se scumpește în a dăruii îmbrăcăminte nouă și podoabă la toată făptura.

Și în această atmosferă de reînnoire generală, iată că și biserica ne deschide iarăși o cale de reînviere duhovnicească, care ne duce spre Golgota, unde ni-se arată crucea Domnului în toată frumusețea ei, ca o stea luminoasă, ca un copac înfrunzit, ce ne întinde atâta umbră de îndurare și întărire. Și par'că auzim acel glas

*) Conferință rostită în 6 Martie 1927, la șezătoarea religioasă a „Soc. ort. naț. a femeilor române din Caransebeș”.

tainic, care ne cheamă: „Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pe voi” (Matei XI, 28), pentru ca să ne împărtășim de bucuria pe care o aduce ziua sfântă a Invierii Domnului.

Gândindu-mă deci, despre ce ar fi mai nimerit să vă vorbesc în această atmosferă de reînviere generală, mi-am ales cuvintele Scripturii din sf. evanghelie de astăzi: „Vino după mine!” (Ioan, I, 43), cu care Mântuitorul a chemat pe Filip, ca să-l facă vânator de oameni.

„Vino după mine” — mi-am ales aceste cuvinte pline de viață ale Mântuitorului, pentruca cu ajutorul lor să deștept viață creștinească în cei dornici de desprimăvărare sufletească.

„Vino după mine” — acesta este pomul cunoștinței și al vieții din mijlocul raiului. Acel pom a omorât odinioară pe Adam, iar pe Filip l-a înviat. Lui Adam neascultarea i-a adus moartea, căci puțin a crezut în fericirea ce i-s'a dat. Pe Filip însă acest pom, care este Christos, l-a înviat, căci cugetând bine asupra roadelor acestuia și cu ajutorul credinței gustându-le, a înțeles cine este cel ce-l cheamă.

Omul este cea mai misterioasă făptură de pe rotogolul pământului. Toată viața lui nu este decât suferințe, patimi și decepții. Chiar și pâinea cea de toate zilele numai prin muncă și luptă și- poate agonisi.

Alergă după cele necuprinse și este ca și un bălnav închipuit, care nici când nu știe ce-i lipsește. Se topește după fericire și totuși viața lui e plină de năcazuri și de dureri. Se însuflețește pentru tot ce este bun, dar când să-l pună

în practică, se simte slab și un ceva nevăzut îl târește spre rău. De multeori pentru o plăcere scurtă își pune în joc chiar și vieața și când se desmetește din amăgire, se întreabă: Și atâta tot?

Intre împrejurările nespuse de grele ale vieții de toate zilele, sufletul de adevărat creștin nu arătorează cu înfricoșare își pune întrebarea: care este rostul vieții sale pe acest pământ? pentru ce trebuie să răzbată prin atâtea mizerii și suferințe?

Nu trebuie să fi învățat, nici filosof, ca să vezi, că cu toate că trăim într-o lume plină de lipsuri și de dureri, noi totuși avem o *datorie* înaltă de îndeplinit, sau cum se zice: un ideal de realizat. Noi suntem trimiși în lume de Dumnezeu, ca trecând prin crudele încercări ale vieții, să *incălțăm* în toate ramurile vieții noastre private și publice *armonia*, sau cum ne spune înalta înțelepciune a Evangheliei: „să căutăm împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și acestea toate se vor adauge nouă“. Coborârea împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ, sălășluirea acestei împărății a păcii, a dreptății și a adevărului în toate manifestările vieții noastre, este înalta chemare a vieții noastre. Ca să putem prinde mai cu adevărat înțelesul împărăției lui Dumnezeu, privirile noastre trebuie să se îndrepte spre Golgota, unde Mielul lui Dumnezeu crucea și moartea a suferit pentru noi și unde „întru smerenia lui judecata lui s'a ridicat“.

Noi însă suntem ca Marta din sf. Evanghelie, ne ocupăm de toate, numai de un singur lucru nu, de lucrul cel mai principal și de folos, de șederea la picioarele Domnului, spre a-i asculta glasul de chemare la scopul suprem al vieții noastre.

Suferim de o completă exteriorizare a vieții, trăim o viață afară de noi, cu setea ce este dincolo de suflet. Ce-i drept sunt unii între noi, cari se roagă să fie izbăviți de cruce, ei și ai lor, dar refuză sfatul ce li-se dă de sus și care le aduce aminte de suferință. Aceștia văd numai crucea fără înviere.

Însă pe cei mai mulți îi atrage clipa care fuge, bucuria de o zi; îi îmbată culoarea și cântecul, iar sgomotul și strada îi târește în o nestăpânită beție a vieții fizice. Cele 5 simțuri stau deschise, lacome ca niște receptoare, de radio, gata

să prindă toată această năvală, pentru ca grabnic să o arunce înapoi, lăsând loc gol pentru alte senzații mai noi.

Cu câtă grijă își curăță unii unghiile degetelor și cât de severă este grijnicia lor pentru curățenia externă! Și cât de străină le este întrebarea: Sunt eu oare curat și pe dinlăuntru? Curățitu-mi-am eu oare vre-odată și haina sufletului meu?

Nu mizeria este cuibul răutăților, ci vieața cea fără de Dumnezeu; și nu stomacul oamenilor este gol, ci mai mult inima lor, din care lipsește Domnul Isus.

Această viață care îmbracă și satură trupul, dar de sbracă fără rușinare sufletul nostru, de multe ori ne duce la câte o cotitură sau rescruce a vieții noastre, care face să licărească în sufletul nostru o ușoară lumină, care-și trimite razele sale către un colț ce trece dincolo ce este azi sau mâine și care ne face să înțelegem, că este și o altă viață mai înaltă, care singură ne poate aduce fericirea, după care atât de mult ne topim. Însă drumul, care ne poate duce la această viață superioară, duce numai pe filele evangheliei lui Christos, căci abea prin Christos ni-se lămurește adevărata viață. El a zis: „Eu sunt adevărul și viața“. Și îndată ce sufletul și-a recunoscut viața sa cea adevărată, că numai în unire cu Christos poate să se împărtășească de o viață dumnezească, vede clar esențialul și se conformează lui eroid.

Omul numai atunci este mulțumit cu soartea sa, când vede în toate voința lui Dumnezeu și crede, că acolo sus este cineva, pe care înzadar îl căutăm noi aici pe pământ. De aceea și cerșitorul acela ulog și nenorocit dela colțul străzii încă poate fi fericit, căci fericirea nu depinde de împrejurările din afară, ci de pacea și liniștea sufletului nostru. Prin credință cel sărac își aseamănă colibioara sa cu peștera din Vitleem, iar cel ce pătimeste își îndreaptă privirile spre cruce și simte ușurare. „Căci nouă nu este a ne lăuda fără numai în crucea Domnului“, pentru că știm, că numai acela poate fi învățacelul lui, care „își ia crucea sa și-i urmează“. Mai mult chiar, nu ne temem nici de Golgota, căci suntem încredințați, că dacă cumva vom cădea sub greutatea crucii, El ne

va ajuta, căci jugul lui este dulce și povara lui ușoară.

Vedeți, acesta este Dumnezeu nostru, care ne cheamă și ne zice mereu: „Vino după mine!“

*

Și dacă cumva, iubite creștine, ți-se pare că nu este așa, atunci îți zic și eu, cum zicea odinioară Filip către Natanail; „Vino și vezi!“

„Vino și vezi“ cine este Christos și cum se realizează vieța prin El.

Întâia păreche de oameni n'a folosit bine cunoștința lor și diavolul s'a și folosit de această slăbiciune a lor și de atunci „un jug greu apasă pe fiii lui Adam. Din părechea cea dintâiu diavolul cel amăgitor pe muerę a prins-o mai întâi în mrejele sale.

Dar iată că un al doilea Adam — Isus Christos — se coboară la nemernicia noastră, să ridice jugul cel de veacuri. Un Adam l-a deschis și pus lumii și un alt Adam a venit să ridice păcatele noastre.

Dar Fiul lui Dumnezeu nu s'a coborât din ceriuri numai pentru ca să spele păcatul, ci a venit și pentru ca să preamărească pedeapsa.

Pedeapsa pentru păcatul cel dintâiu a fost: munca întru sudoarea feței, durerea, suferințele și moartea.

Munca de atunci nu mai este povară, ca în lumea veche, când era sortită numai sclavilor, ci virtute, căci Fiul lui Dumnezeu s'a născut în sărăcie ca să ne arăte frumusețea muncii.

Suferința nu mai este pedeapsă, ci recompensă aducătoare de premiu, căci pentru suferințe „plata noastră multă este la ceriuri“.

De atunci moartea numai este icoană înfricoșată, ci renaștere aducătoare de vieță, pentru că sufletele cele curate vor trăi vecinic cu Domnul.

Clement Alexandrinul ne spune, că „Dumnezeu s'a făcut om, ca dela om să învețe omul, cum se face omul Dumnezeu“.

Omul cel dintâiu — creat în fericire — sub umbra răcoritoare a unui pom conturbă ordinea morală și altoiește în noi sumeția și neascultarea. Isus Christos însă — spânzurat pe lemnul crucii între ceriu și între pământ — s'a umilit pe sine, fiind ascultător până la moarte.

Omul cel dintâiu în sumeția sa a voit să fie asemenea lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu

chiar contrariul, a purtat cu răbdare ocară și chinurile și a fost ascultător până la moarte. S'a lăsat să-i lege mâinile, să-l bată pe față și să-l scuibe, și și-a dat duhul său între sudămele dușmanilor săi, pentru a căror iertare se rugau buzele lui. Și în locul sângelui celui stricat de oameni, el își varsă scump sângele său, pentru ca cel ce se va atinge vre-odată de el să se curețe și să se renască întru Christos.

Vedeți, acesta este secretul crucii; acesta este Dumnezeu și Mântuitorul nostru. Uff Dumnezeu care muncește ca și noi, care în trup omenesc trăiește în mod dumnezesc și care din iubire moare pentru noi.

*

Se poate — mă veți întreba — un Dumnezeu care să pătimească și să moară? Ne stă mintea în loc, căci mintea noastră nu poate cuprinde această taină „din veac ascunsă și de îngeri neștiută“. Dar cu atât mai tare ne bate inima, căci numai acela nu poate pricepe această minune, care nu cunoaște puterea dragostei și n'a iubit. Inima care iubeste nu caută ale sale, nu caută nimic altceva, decât jertfirea de sine și este fericită dacă poate muri la picioarele aceluia, pentru a cărui fericire își jertfește vieța. Întrebați pe o mamă, dacă ar fi ea în stare să moară pentru copiii ei. Zimbînd vi-ar spune, ce extraordinar aflați în aceasta?

Și dacă un om păcătos își poate jertfi vieța pentru cel pe care-l iubeste, tot vă mai puteți mira, că Dumnezeu a făcut aceasta?

Frate creștine, vă zic eu unuia fleștecăruia dintre DV., dacă este iubire în tine, privește crucea de pe Golgota, învață ce este iubirea Dumnezeului nostru, care atât de mult ne-a iubit, că pentru noi a făcut din cruce altar de închinare și vezi care este adevărata iubire, căci nu atât faptul că Isus a murit pentru noi este de importanță, ci cum a murit.

Pe capul lui cunună de spini; corpul lui plin de răni; inima lui străpunsă; nici protiră și nici vison pe corpul lui, ci numai răuri de sânge.

Astfel moare Domnul ceriului, gól, scuipat și răstignit pe cruce, pentru vieța și mântuirea lumii. A murit pentru tine, frate creștine, pentru părinții tăi, pentru ca să mântuiască pe micuții tăi copilași cari dorm în leagăn și toată casa

ta, în care tu întru sudoarea feței tale îți agonisești pânea cea de toate zilele.

Acesta este Mântuitorul nostru, care a luat asupra-și păcatele noastre, ca să-l vedem, să-l îmbrățișăm și îngenunchind la picioarele lui să-l sărutăm ranele și crucea însângerată, prin care s'a mântuit lumea.

Acesta este Dumnezeuul nostru, care ne-a dat inima sa, ca tot mai mult și mai mult să-l putem iubi și iubindu-l să-l putem pune peatră de temelie a vieții noastre.

Și întorcându-ne privirile spre crucea de pe Golgota, nu putem să nu îngenunchiem la picioarele lui și să nu recunoaștem că El este Dumnezeuul durerilor noastre. Și cu lacrimi în ochi cerșim ajutorul lui și strigăm cu credință: „Tu ești Dumnezeuul meu și nu este altul ca Dumnezeuul nostru“.

Acesta este Dumnezeuul și Mântuitorul nostru, care mereu ne strigă și ne cheamă: „Vino după mine!“

Protopresb. R. G. Ancușa.

Scrisori din Apus.

De diaconul I. David.

Strasbourg, 5. Februarie 1927.

Istoria se repetă și de multe ori fără ca oamenii să fi tras învățămintele ce-ar fi firesc să le câștige în urma ei. Decâteori vre-o nenorocire mai mare s'a abatut asupra bisericii drept credincioase din Răsărit, nu au lipsit niciodată, profitorii, cari văzându-o tânjind în neputință, să încerce o campanie de prozelitism cu văditul scop de a o disolva. Starea de strâmtorare a imperiului din (Bizanț) Răsărit a fost exploatată de biserica latină cu un calcul fără de seamăn în istorie și după ce semiluna a aruncat în pulbere crucea de pe turlele Sfintei Sofii, stare demnă de plâns a nenorociților orientali a fost și ea considerată cu un prilej minunat pentru răspândirea catolicismului în Orient și deci distrugerea (termenul latinesc e dissipare) singurei comoare ce a mai rămas spre mângăere bițului popor. Rezultatul acestor tentative, din care n'au lipsit nici întrigele fatale pentru căpeteniile bisericesti, a fost cu totul neînsemnat în raport cu speranțele nutrite de membrii „propagandei“. Căci poporul tocmai în vreme de bejanie și de asuprire ține mai mult la credința strămoșească, e mai conservator și mai puțin înclinat să se desbrace de ea. Să ne aducem numai aminte în ce momente

tragice și dureroase pentru neamul nostru s'au făcut încercările de a abate pe popor din calea ortodoxiei, cu câtă greutate s'a putut face așa zisa Unire, despărțind în două tabere pe Români. Mulțumită providenței divine, numai această desbinare nu ne-a fost fatală, căci ea nu s'a făcut decât de formă, prin păstrarea neștirbită a tradiției vechi, fără să fi intrat un pic din esența catolicismului în sufletul poporului nostru. Numai cu numele aparțin României uniți bisericești romane, căci structura lor sufletească, felul lor de a trăi viața creștină a rămas curat aceeași ca și mai înainte.

Dar ca să ne reîntoarcem acolo de unde am pornit când am zis că istoria se repetă, să aruncăm o privire asupra stărei generale a bisericești ortodoxe de după război. Biserica noastră a câștigat în strălucire; ea se prezintă ca un organism puternic în întregimea lui și numai o activitate pe terenul social și literar mai intensă îi lipsește încă ca o afirmare a prosperității sale în toate direcțiile. Dar nădăjdum că cu vremea v'om avea-o și pe aceasta. La noi nu e teren propice pentru propagandă în favorul Romei. În Sârbia situația e ca și la noi și acolo biserica a câștigat în prestigiu prin mărirea regatului și e mereu pe calea progresului. Grecia și Bulgaria au trecut prin momente de criză acută, fără ca biserica să fi suferit în mod simțitor în urma lor. Rămâne încă Rusia cea mai mare țară ortodoxă din lume. Biserica rusă înainte de revoluție a fost cea dintâi dintre bisericile ortodoxe moderne nu numai în ce privește numărul uriaș al credincioșilor ei, ci și cu privire la activitatea teologică științifică originală în toate ramurile acestei activități. Prin revoluția rusească, Biserica rusă și prin ea întreg ortodoxismul suferă o mare lovitură. De data aceasta nenorocirea vine din partea unui dușman intern, care e cu mult mai primejdios decât Turcul relativ destul de tolerant în materie religioasă. Regimul ateu și setos de sânge al filantropilor asasini — după ce pe-de-o parte a nimicit floarea intelectualilor ruși, iar pe de altă parte i-au silit să-și ia lumea în cap — a paralizat deodată și viața națiunii și a bisericești, care în statele ortodoxe se identifică cu desăvârșire cu aceasta. Momentul acesta de nespuse durere pentru poporul rus îl exploatează Scaunul roman, încercând acum același lucru în Rusia, ceea ce a făcut cu Bizanțul înainte și după căderea Constantinopolului. Ortodoxismul a pierdut cea mai strălucită cetate a lui, cei mai aprigi apologești, cei mai adânci gânditori. Cari n'au perit de foc și sabie sau de foamete, se găsesc în mare parte prin străinătate în cea mai mare mizerie. Roma

crede, că a sosit momentul oportun, ca să-și îndeplinească visul ei de veacuri de a supune biserica răsăriteană. Nu mă voi opri asupra diferitelor măsuri luate de Scaunul roman întru realizarea acestui scop, nici asupra unor fapte destul de cunoscute din cotidiane. Scopul meu e ca în articolul de față să fac cunoscut, în mod sumar acelor pe care-i interesează, o carte, care excelează prin temeritatea afirmării fațise a scopului ascuns al Bisericii romane de a risipi „deplorabila schismă orientală“.

Călcând pe urmele lui Denzinger și a cardinalului Hergenröther, un călugăr catolic, de data această nu un jesuit, ci un asumptionist, Martin Jugie publică o carte intitulată: *Dogmatica Christianorum Orientalium ab Ecclesia dissidentium*. Congregația asumptioniștilor a fost întemeiată în 1840, respective în 1856 și a fost răspândită sub Piu IX în Franța și în Orient. Aici lucrează în special pentru misiunea de a reuni Bisericile schismatice din Orient și în special biserica greacă. A apărut deocamdată volumul întâi de vre-o 750 de pagini în octavo. Dacă ar fi urmat ordinea istorică autorul ar fi trebuit să se ocupe mai întâi cu nestorienii apoi cu monofisiții și în ultimul rând cu „dissidenții bisericilor autocefale care s'au născut din schisma bizantină și a căror îngrămădire (glomeratie) constituie biserica numită îndeobște „Biserica ortodoxă“. Fiind însă biserica ortodoxă mai importantă, autorul îi rezervă — afară de întâiul volum apărut — încă un volum care va apărea în curând. Abia volumul al treilea va cuprinde doctrina nestoriană și monofisită. Mi-se pare, că afară de motivul arătat de autor, oportunitatea a jucat încă un rol însemnat în alegerea acestei împărțiri. Volumul de față tratează despre originea, istoria și izvoarele teologiei dogmatice greco-ruse. În volumul al doilea se va expune doctrina Bisericii noastre, analizându-se fiecare operă dogmatică în parte și în special acele capitole de credință, care formează obiectul unei contraverse între cele două biserici. Și acum urmează un lucru interesant. Opera e dedicată Sfântului Ioan Damaschenul râului purtător de aur, învățătorului strălucit al bisericii catolice, care a declarat în mod subtil că Duhul Sfânt purcede dela Tatăl prin Fiul, care a afirmat cu elocință Primatul Sfântului Apostol Petru și a urmașului său pontificele roman, care a apărut cu sârg unitatea bisericii împotriva ereticilor și neatâr-narea ei împotriva caesaro-papismului, care a lăudat cu cuvinte măestre pe Fericita Fecioară Născătoare de Dumnezeu concepută fără de oată (immaculata Conceptio S. Virginis ca gen. pbiectiv) și ridicată în cer cu glorie“.

Titlul și dedicația desvăluiesc din capul locului scopul cu care s'a scris acest volum și se vor scrie și cele ce vor urma. Dar nici autorul nu se jenează de loc să mărturisească franc ce i-a dat impulsul să conceapă și să aducă la îndeplinire o operă atât de temerară. Apusenii nu cunosc — ne spune fratele Jugie — decât fragmentar și cu totul insuficient teologia creștinilor din Orient. Necesitatea unei „Summa theologiae orientalis“ e de o arzătoare actualitate. Compunerea unei astfel de cărți e plină de greutate, căci o bună parte din tractatele dogmatice ortodoxe (termenul de ortodox nu e al autorului) se află în codice inedite. Lectura lor e grea din cauza caracterelor diferite. Operele tipărite nu se găsesc fiind epuizate sau risipite și stările create după război nu încurajează reeditarea lor. Oportunitatea a dat impuls spre învingerea acestor dificultăți. „Căci — și acum să dăm cuvântul autorului — dacă examinăm cu băgare de seamă condițiunile Bisericilor disidente din Orient vom constata, că îndeobște fac într'o stare mizeră și luptă din greu împotriva împrejurărilor adverse. Biserica care înainte de război se bucura de credincioși cu mult mai mulți decât celelalte biserici ortodoxe — e vorba despre biserica imperiului rusesc — fiind acum lipsită de protecțiunea statului, ba încă îndurând și prigoniri crâncene din partea celor ce dețin puterea în timpul de față, se sbate înaintea ochilor noștri în chinurile unei desbinări launtrice și deplânge pe fi săi cei mai buni risipiți care încotro printre neamurile Apusului“. Tabloul e într'adevăr trist, toți suntem de acord, dar concluzia fratelui Jugie e și mai tristă, ba de-a dreptul desolantă. Căci iată ce ne spune mai departe: Aceștia ar fi putut urma concepția mai adevărată a bisericii catolice, dacă n'ar fi privit-o până acuma prin negura deasă a prejudecăților. Nu de mult am aflat cu bucurie, că unii dintre aceștia studiază chiar în Universitățile și Institutele noastre. Aceia dintre preoții și învățătorii noștri cari sunt în atingere cu acești frați separați (fratres separati este culmea eufemismului catolic față de ortodoxi) și se trudesesc cu prudență să-i aducă la unitatea catolică, trebuie să aibă o cunoștință oarecare despre teologia schismei bizantine“.

Opera va sluji mai ales acestor din urmă. Ea e utilă și celor ce să găsească în misiuni în țările străine sau în statele cu confesiuni mixte și cari în fiecare zi vin în contact cu disidenții (încă un termen de grație). Căci după spusele autorului, nu toți pot participa la binefacerile Institutului Oriental din Roma. Căci o parte din

conținutul volumului „Dogmatica Christianorum orientalium ab Ecclesia dissidentium“ a fost predată de autor la faimosul Institut întemeiat cu scopul de a organiza campania de prozelitism pentru Orient.

(Urmează).

Regulamentul

de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești ale Bisericii Ortodoxe Române.

Serviciul greșii.

Art. 263. — Fiecare consistoriu spiritual mitropolitan va avea un grefier de preferință cleric, cu mai multe ajutoare, dintre care unul cel puțin, care va îndeplini funcțiunea de registrator și arhivar.

Atât grefierul cât și ajutoarele sale vor trebui să îndeplinească condițiunile cerute de statutul funcționarilor publici și se vor bucura de aceleași drepturi ca și funcționarii publici.

CAPITOLUL VII.

Consistoriul spiritual central.

Art. 264. — Pentru afacerile disciplinare și judecătorești, venite dela consistoriile spirituale mitropolitane, funcționează ca instanță de recurs și pentru asigurarea unității de jurisprudență, consistoriul spiritual central, compus din 5 preoți cu cel puțin 10 ani de preoție, cu pregătire superioară teologică și eventual juridică și anume câte unul de fiecare mitropolie.

Art. 265. — Membrii se vor numi de către Sf. Sinod după propunerea mitropoliilor respective, pe termen de 6 ani. Ei pot fi numiți din nou.

Pe lângă cei 5 membri ordinari vor fi numiți în acelaș mod și în aceleași condițiuni și termen, 5 membri supleanți.

Art. 266. — Unul dintre membrii ordinari este desemnat președinte de către I. P. S. Patriarh.

Art. 267. — Consistoriul spiritual central are în competența sa toate afacerile disciplinare și judecătorești venite pe cale de recurs dela consistoriile spirituale mitropolitane.

Art. 268. — Consistoriul spiritual central va primi spre deliberare și hotărâre orice acțiune venită pe cale de recurs asupra căreia celelalte instanțe judecătorești bisericești, prezintă diversitate în hotărârile lor relative la principii de drept canonic și legi bisericești.

Hotărârile ce va lua vor servi ca norme juridice pentru întreaga biserică și judecătorii cari nu vor ține seamă de ele vor fi trimiși înaintea consiliului de disciplină.

Art. 269. — Părțile nemulțumite cu hotărârea consistoriului mitropolitan, cum și acuzarea, pot face recurs la consistoriul spiritual central în timp de 30 zile dela primirea sentinței.

Nerespectarea acestui termen atrage după sine pierderea dreptului de recurs și hotărârea consistoriului mitropolitan rămâne definitivă.

Art. 270. — Cererea de recurs se va prezenta de cel interesat președintelui consistoriului mitropolitan a cărei sentință o atacă cu recurs, acesta o va înainta cu dosarul respectiv președintelui consistoriului spiritual central.

Art. 271. — Cererea de recurs va fi însoțită de o copie legalizată de pe hotărârea atacată.

Art. 272. — Recursul trebuie să fie motivat prin petiția de recurs depusă în termen la președintele consistoriului mitropolitan.

În ea trebuie să se arate motivele de recurs textul de lege, ori principiul de drept canonic ce s'a violat.

Art. 273. — Nu intră în competența consistoriului spiritual central hotărârile de caterisire privitoare la apostasie, erezie și schismă care se îndreaptă la Sf. Sinod.

Art. 274. — Președintele fixează termenul de judecarea recursului și delegează un membru spre a face raport.

Raportul va fi o oglindă adevărată a celor săvârșite în instanța atacată, fără a cuprindea părerea personală a raportorului.

Art. 275. — Ședințele nu sunt publice.

Art. 276. — Părțile pot fi asistate de apărători.

Art. 277. — Un delegat (pe șase ani) al Sf. Sinod va face oficiul de acuzator.

La expirarea termenului se poate reînnoi delegația.

El se bucură de aceleași drepturi și datorii ca și membrii ordinari.

Art. 278. — Dacă recursul este făcut în termen, recursul se judecă în ziua fixată, despre care președintele consistoriului spiritual central a înștiințat părțile și are la dosar devizele de primirea înștiințării.

Art. 279. — Dacă devizele lipsesc, recursul se amână pentru alt termen. Prezența părților în instanță înlocuiește lipsa dovezilor.

Art. 280. — Dacă este cazul a se judeca recursul președintele invită pe raportor a cîți raportul, apoi dă cuvântul fiecăreia din părți și la urmă membrului însărcinat cu oficiul de acuzator.

Art. 281. — În cazurile în cari autoritatea bisericească a făcut recurs, părțile vorbesc în urmă.

Art. 282. — Încheindu-se desbaterile, consistoriul se retrage în camera de deliberare unde președintele după terminarea deliberărilor adună voturile începând cu membrul cel mai tânăr, apoi hotărârea se scrie și subscrie de membri, iar președintele revenind în sală citește cuprinsul ei în auzul tuturor.

Art. 283. — Hotărârea consistoriului spiritual central este definitivă. Ea nu se ocupă de fondul chestiunii, ci numai de aplicarea exactă a Sf. Canoane, legi și regulamente bisericești la vina în chestiune.

Art. 284. — Hotărârile vor cuprinde întâmpinările părților, concluziunile acuzatorului motivele și dispozitivul.

Art. 285. — Dacă hotărârea consistoriului spiritual mitropolitan a fost casată se trimite sau instanței de mai înainte, sau la alt consistoriu mitropolitan spre a se judeca din nou.

Dacă și acest consistoriu dă aceeași hotărâre, atunci se va pronunța consistoriul central și sentința ce va da va fi definitivă.

Art. 286. — Instanța la care se trimite din nou afacerea este datoare a ține seamă de punctele de drept stabilite de către consistoriul central.

La caz de neurmărire, judecătorii vor fi trimiși în judecata consiliului disciplinar.

(Urmează)

ȘTIRI

Demisia d-lui I. Lăpedatu. În ședința camerei din 19 Martie a. c., d-l ministru O. Goga a dat citire, în locul d-lui prim-ministru, decretului prin care se primește demisiunea d-lui I. Lăpedatu din capul Ministerului de finanțe și trecerea d-lui general Averescu, cu titlu interimar, la conducerea acestui departament.

A murit C. Sandu-Aldea. Profesorul Constantin Sandu-Aldea, autorul volumelor: „In urma plugului“ și „Pe drumul Bărăganului“ și neîntrecutul povestitor al celor „Două neamuri“, s'a așezat spre vecinică odihnă în pământul, pe care atât de mult l-a iubit. Puțini au înțeles, ca el, frumsețile naturii și ale vieții dela țară, cari pierd pe cel mai bun tâlcuitor al lor.

Moartea lui Sandu-Aldea însemnează nu numai dispariția unuia dintre cei mai puternici reprezentanți ai literaturii noastre, ci ea este și o mare pierdere pentru Școala superioară de agricultură din Herestrău, al cărei director și profesor a fost.

În veci pomenirea lui!

† **Ioan Măran**, parohul bisericii noastre din Ciclova-română, a adormit în Domnul în ziua de 28 Martie a. c., în al 64-lea an al etății și al 44-lea an al preoției sale cinstitute. Odihnească în pace!

Câți evrei sunt în lume? Statisticile noastre arată că în toate lumea sunt 14 milioane 600 de mii de evrei. Din numărul acesta, Europa ține 9 milioane și jumătate, America 3 milioane 600 de mii, iar restul celorlalte continente. Dintre țările Europei: Polonia are 2 milioane 800 de mii de evrei (e cea mai încărcată). Urmează Rusia cu 2 milioane 600 de mii, România are peste 1 milion de evrei (față cu numărul locuitorilor, stăm îndată după Polonia); urmează Cehoslovacia cu 350 de mii, Anglia cu 300 mii, Franța 160 mii, Olanda 150 mii, Germania 250 mii, Italia are numai 50 de mii, Elveția 21 mii, Spania și Suedia numai câte 4 mii. În Palestina nu sunt decât 70 de mii de evrei. Singur orașele Oradea și Arad au atâția evrei câți sunt în toată Palestina. Iășul are singur mai mulți, iar Chișinăul încincit. Din aceasta se vede, că România și Polonia stau mai bine în ceea ce privește numărul evreilor.

CONCURS.

În baza decisului luat în ședința comitetului Reuniunii femeilor române pentru înfrumusețarea cimitirului ortodox, ținută la 18 Martie 1927, se escrie concurs cu termen de 20 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru ocuparea postului de progădean (păzitor de cimitir) împreună cu următoarele emolumente:

I. Salar lunar 200 Lei.

II. Locuință în natură.

III. Venite stolare dela facerea gropilor și îngrijirea mormintelor.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a-și înainta cererile de concurs d-nei Elena Andreiu.

Comitetul.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș.

Nr. 449 Port. 1926.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX din 1881: și în baza art. 19 din legea XLI din 1908 prin această public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 4167/1926 efectuându-se execuțiunea la 19 Octomvrie 1926 în favorul urmăritului Sigismund Wiener reprez. prin avocatul Dr. Iacob Déri pentru suma de 25.000 Lei — bani capital și accesibilele sechestrate și supuse sechestrate cari s'au prețuit în 14.100 Lei — bani și anume: diferite mobile de casă, pături, stelaje, butoaie etc. se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Nr. 4534/1926 G. a Judecătoriei mixte din Caransebeș, pentru încasarea pretenziunii de 25.000 Lei — bani capital, cu 12% interese din 15 Septemvrie 1926 și spesele de 3632 Lei 80 bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 4-lea Aprilie 1927 la orele 10 a. m. în comuna Caransebeș la locuința urmăritului** și toți aceia cari au voe de a cumpăra, sunt invitați cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881, se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Întrucât mobilele supuse licitației sau mai sechestrate și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și acestea au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX din 1881: deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, 12-lea Martie 1927.

Portărel: **M. Guran**

:: Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș ::

Nr. 392 Port. 1926.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel pe lângă Tribunalul din Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881: și în baza art. 19. din legea XLI din 1908. prin aceasta public, că în urma decizului Judecătorei mixte din Caransebeș de sub Nr. 2185/1926 efectuându-se execuțiunea la 23 Septemvrie 1926 în favorul următorului firma Robert Halle reprez. prin avocatul Dr. Ernest Halle pentru suma de 11.236 Lei — bani capital, și acces. mobilele sechestrate și suprasedchestrare cari s'au prețuit în 30.000 Lei — bani și anume: 1 motor marea Karl Bachmann No. 3167 se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Nr. 4079/1926 G. al Judecătorei mixte din Caransebeș, pentru încasarea pretenziunii de 11236 Lei — bani capital, cu 12% interese din 16 Iunie 1926 și spesele de 2667 Lei 40 bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 16-lea Aprilie 1927 la orele 11 a. m. în comuna Caransebeș la locuința următorului** și toți aceia cari au voe de a cumpăra, sunt invitați cu cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108. din legea LX. din 1881. se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX din 1881: deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 17-lea Martie 1927.

Portărel: **M. Guran.**

:: Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș ::

Nr. 148 Port. 1927.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881: și în baza art. 19 din legea XLI din 1908. prin aceasta public, că în urma decizului Judecătorei mixte din Caransebeș de sub Nr. 168/1923 efectuându-se execuțiunea la 29 Octomvrie 1927 în favorul următorului Dr. Nicolea Ionescu pentru suma de 500 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedchestrare cari s'au prețuit în 3000 Lei — bani și anume: mobile de casă se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Nr. 2966/1923 G. al Judecătorei mixte din Caransebeș, pentru încasarea pretenziunii de 500 Lei — bani capital, cu 5% interese din 22 Ianuarie 1923 și spesele de 492 Lei 25 bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 6-lea Aprilie 1927 la orele 10 a. m. în comuna Caransebeș la locuința următorului** și toți aceia cari au voe de a cumpăra, sunt invitați cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108. din legea LX. din 1881, se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 al legii LX din 1881: deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 12-lea Martie 1927.

Portărel: **M. Guran.****FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI**

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. **Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, parăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul**
○ ○ bisericeii noastre dreptmăritoare. ○ ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICĂ** cu grosul sau la „**LIBRĂRIA DIECEZANĂ**“ cu grosul și cu bucata.